

O caixa o faixa

CONCULCACIONS (123)

És una dita catalana que reflecteix dues opcions contradictòries que poden esdevenir-se. No sé si aquesta és la interpretació més correcta de la frase. Però deixeu-me fer la meua versió que seria: si la persona es mor s'haurà d'utilitzar la caixa per procedir a l'enterrament i si la persona continua en vida podrà posar-se de nou la faixa. És una interpretació molt lliure, però que a mi em serveix com a preàmbul del que vull comentar.

Portem els darrers 300 anys aguantant el país a trompades i això ha de tenir un final, un "caixa o faixa". Aquesta seqüència és cada dia més propera i es continua alternant en la dualitat de, o bé guanyem la independència i Catalunya recupera tots els elements que li han estat ultratjats en favor d'unes imposicions foranes, o el país esgotarà la seva vitalitat i passarà a ser un record d'una història passada que ha finit de manera irreversible. És arribat el moment de decidir "caixa o faixa" per Catalunya com a nació.

Els impediments que s'oposen a la nostra continuïtat com a nació són molts i molt forts, fins al punt que des de Espanya i França, han adquirit caràcter de naturalesa. Aquest fenomen és especialment observable en el tema lingüístic. Els espanyols i francesos instal·lats al nostre país, usen les seves llengües amb tota naturalitat de manera que ells semblen els habitants (lingüísticament parlant) naturals del nostre país amb una llengua que no és la catalana, l'única que és veritablement la llengua natural. A sobre es permeten el luxe d'anunciar que si no els parles amb la seva llengua no t'entenen, com si tu fossis l'estranger que no utilitza l'idioma del país. Fins aquí hem arribat, confirmant-se una naturalitat, oficialment reconeguda i que dona a les llengües espanyola i francesa el valor de llengua obligatòria, quedant el català màxim com a opcional, si te la volen acceptar o simplement entendre-la.

Solament aquesta consideració referent al català, és suficient per assegurar que els catalans hem acceptat a priori (a través dels nostres inútils polítics) la renúncia implícita als drets del nostre idioma, facilitant que espanyols i francesos es proclamïn i actuïn com als veritables ciutadans en el nostre país. Davant d'aquesta situació i d'aquets fets, sapiguem els catalans que estem en via directa cap a la caixa i no cap a la faixa.

Estem tolerant una situació completament insultant, no tan sols amb el nostre idioma, sinó amb la total amplitud de la nostra nació. Per tot necessitem els consentiments de Madrid o París, per resoldre el problema d'obtenció d'aigua, per organitzar la nostra xarxa elèctrica, per actualitzar una xarxa de rodalies als trens dels nostres territoris, per acceptar vulguis o no un AVE que ens connecta amb Madrid però no amb les capitals més importants del país, per obrir o ampliar la xarxa de carreteres, per actualitzar l'entramat de línees de metro urbanes a Barcelona, per qualsevol decisió necessitem l'aprovació o no de les metròpolis espanyola o francesa, segons els roti.

No cal dir per un vulgar Estatut, que després d'estar aprovat pel nostre Parlament, com a gràcia màxima espanyola concedida, es permeten violar-lo i modificar-lo com els vingui de gust o els doni la gana. A França ni això, mostrant un menyspreu total al fet català, lingüísticament i socialment.

“O caixa o faixa”, o els catalans prenem la iniciativa irrenunciable sobre el futur del nostre país, o els estrangers continuaran imposant les seves, sense la més mínima consideració i negant i negligint tots els nostres drets amb la màxima energia. Com més importants i representatius de la nostra integritat puguin ser, amb més rotunditat els aboliran, perquè quedi clar qui mana i que els nostres drets estan completament anul·lats, sense cap possibilitat de supervivència.

Aquest és el nostre “Caixa o Faixa”, o esdevenir per sempre més espanyols o francesos o oposar contundentment el nostre dret a una catalanitat total i única amb la màxima exigència i aspiració a la llibertat absoluta, completament fora de l'abast dels ocupants i saquejadors que tenim instal·lats, per la força de les armes a casa nostra, Catalunya o Catalunya esdevindrà un reducte més del deshonor sota les petges espanyola i francesa. I els morts de totes les guerres en defensa del nostre país quedaran ultratjats per sempre més.

Visca Catalunya Lliure i tots els que han sofert o han donat la seva vida amb aquest sublim afany.

Claudi Romeu, 9 de maig del 08